

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

ИГРИ И ЗАБАВИ

Наследство

Лакомитъ клечици

Въ паница съ вода сложи нѣколко кибритени клечици. Разположи ги като звезда, а въ центъра на звездичата докосни водата съ едно заострено парченце сапунъ; клечицитѣ веднага ще се разбѣгатъ встрани: сапунътъ ги докарва въ ужасъ.

За да съберешъ бѣгълцитѣ, потопи въ водата, въ центъра на сѣда, парче захаръ. Кибритенитѣ клечици сж голѣми лакомци; тѣ веднага ще прибѣгнатъ по-близко и ще се събератъ около парчето захаръ.

Вмѣсто кибритени клечици, може да пуснешъ въ водата малки рибки, изрѣзани отъ дърво. Тогава този опитъ ще бѣде още по-забавенъ.

Детски хуморъ

Лелята: Петю, ти ли научи папала на тѣзи неприлични думи?

Петю: Не, лелю, азъ само му повтаряхъ, че не бива никога да ги казва.

*

Цигуларътъ: — Госпожице, свири те ли на цигулка?

Госпожицата: — Не знаа, не съмъ се опитвала никога.

Тогава, когато учителътъ изваждаше на урокъ отъ първи класъ Дражевъ Христо, той вмѣсто да разказва както другитѣ ученици — плачеше. Силно плачеше и нито дума отъ урока не казваше. Това за другаритѣ на Христо бѣше необяснимо.

Дражевъ Христо минаваше въ класа за много слабъ ученикъ и никой не дружеше съ него. Нѣкои попалави ученици дори често го подиграваха:

— Дражо, нѣма ли да заплачешъ?

— Я заплачи, заплачи, мързеланко!

Христо въздъхваше дълбоко и отминаваше, а ако е въ класъ, скриваше лице между ржцетѣ си и се захлупваше на чина.

Единъ пѣтъ, следъ като Христо пакъ заплака въ класъ, учителътъ реши на всѣка цена да узнае причината.

— Кажй ми, Христо, защо плачешъ? Христо мълчеше.

— Не, ти този пѣтъ ще ми кажешъ!

— настояваше учителътъ, — азъ трѣбва всичко да знаа!

Единъ мигъ гробна тишина, после Христо избухна въ силенъ плачъ.

Ученицитѣ гледаха въ почуда.

Учителътъ заведе Христо въ учителската стая.

— Кажй сега защо плачешъ?

— Колкото и да чета, не мога да запомня, господинъ учителю — започна да разказва презъ сълзи Христо — мжча се, по двацетъ пѣти си прочитамъ урока и пакъ нищо не мога да запомня отъ него... Какво да правя?

Учителътъ всичко разбра.

Христо бѣше дете на старъ пияница.

Димитъръ Аджарски

Купонъ за сюрпризъ!

Който изрѣже и изпрати този купонъ, придруженъ съ 5 лв. чиста гербова марка, до:

**Д. КОЛЕВЪ, ул. „Регентска“ 10—
София IV, ще бѣде сюрпризиранъ
съ единъ хубавъ подаръкъ.**

Презъ една есенна и студена вечеръ седѣхъ край камината и гледахъ въ нея. Изведнажъ едно нажежено парче отъ каменни вжглища почна да ми говори:

„Преди много години бѣхъ дърво. Заедно съ много мои братя растѣхъ въ една голѣма, мрачна и влажна гора. Много животни минаваха край насъ, търсейки подслонъ подъ нашитѣ клони. Много страшни вѣтрове, студъ и дъждове изтърпѣхъ, но пакъ растѣхъ и цвѣтѣхъ. Разни птици правѣха гнѣздата си въ моитѣ клони и прекарваха своя веселъ животъ; хиляди пеперуди и други насѣкоми летѣха около мене... Презъ нашитѣ клони проникваха свѣтлитѣ слънчеви лъчи и даваха животъ на насъ и на о станалитѣ растения подъ насъ...“

Какво ми разказа едно парче отъ каменни вжглища...

Единъ день изви страшенъ ураганъ въ нашата гора. Заедно съ много мои братя изкърти и мене изъ коренъ и ме просна на варовитата почва. Земята се тресѣше, а отъ небето се лѣеше вода и ревѣха страшни гърмове. Земята се отвори и ние пропаднахме дълбоко въ нейната утроба...

Следъ хиляди години сънь дойде човѣкъ. Това бѣше вжглекопачъ, който носѣше въ едната ржка лостъ, а въ другата слабо свѣтяща лампа. Той освѣти моята снага и ме раздоби съ своя шилестъ и остъръ копачъ. Тѣло то ми бѣше твърдо, черно и лѣскаво...

Човѣкътъ ме натовари въ малка количка и ме изнесе на милата слънчева свѣтлина.

На слънце останахъ нѣколко дена, колкото да отдѣхна отъ многото мжки и силнитѣ болки. Следъ това ме натовари заедно съ останалитѣ ми братя въ голѣмъ вагонъ, който ме отнесе у търговеца на вжглища... Тамъ ме намѣри твоята майка, взема ме и ме хвърли въ камината, въ която ти дадохъ топлина и свѣтлина, ала за последенъ пѣтъ, защото усѣщамъ, че моята душа отива къмъ небето...

Малкото парче освѣти още веднажъ лицето ми и изчезна.

Отъ цѣлото му тѣло и отъ неговия дългъ и мжчителенъ животъ остана само пепелъ.